

**Syriza, Podemos, Front de Gauche...
Pryč krajní levicí kapitálu!**

Syriza, Podemos, Front de Gauche... Pryč krajní levicí kapitálu!

„Komunisté to předpokládali, ale Syriza předčila jejich očekávání...“

Tento vtíp by mohl být velmi dobrým shrnutím programatických poučení, které je možné vyvodit ze situace, v níž se momentálně nacházejí řečtí proletáři, naši bratři a sestry v bídě i v boji. A skutečně, odjakživa, či přinejmenším počínaje velkým tažením sociální demokracie na počátku 20. století za zavedení univerzálního volebního práva, v němž nešlo o nic jiného, než o kontrolu a zničení energie, kterou proletariát vyvinul, aby skoncoval s bídou a vykořisťováním, komunistická kritika vždy kritizovala volební cirkus, parlamentarismus, účast na vládě, spolupráci s buržoazními institucemi a téměř náboženskou víru, že by reformy mohly zlepšit úděl naší třídy...

V tomto zcela krátkém příspěvku už dále nebudeme mluvit ani o „suverénním řeckém dluhu“, ani o záchraně „Eurozóny“ a ještě méně o „Grexitu“, který v posledních týdnech neustále skloňují buržoazní média. Nebudeme se pouštět ani do nejrůznějších strategií, které vláda Syrizy uplatňovala, aby „se postavila“ finančním institucím Evropské komise a Trojky. Všechny tyto „detaily“ necháme naruživým stoupencům politické ekonomie. Pokud jde o nás, domníváme se, že komunisté si nemají libovat v *biologii kapitálu*, protože jejich fundamentálním úkolem je přispět k sepsání jeho *nekrologu*!!! Nehodláme psát ani výlevy o „psychologii“ premiéra Tsiprase, o tom, co chtěl či hodlal udělat, ani nehodláme brát v potaz mediální show a fantaskní prohlášení jeho ministra financí, hezouna Varoufakise (který sám sebe prohlašuje za *libertariánského marxistu*!!!) a jeho levičácké kliky, která se zmohla jen na fňukání nad „popřerením demokracie“ a „diktátem Eurozóny“ pokud jde o výsledky referenda z 5. července. Komunisty nezajímá, co jednotlivci říkají sami o sobě, ale co dělají a čemu dokážou dostát ve své společenské praxi...

V Řecku nejde o nic jiného, než o nejnovější epizodu smutného a ubohého příběhu historické sociální demokracie, tedy buržoazní strany určené dělníkům a proletářům, této společenské síly, jež má na starosti vyprázdnit z našeho hnutí a z našich bojů jejich subverzivní substanci, odvést je od jejich perspektivy radikální transformace tohoto světa a nasměrovat jejich energii k jeho prosté reformě a nakonec nás uspořádat do semknutých řad sociálního smíru. Historicky se tábor sociální demokracie realizuje na dvou úrovních: na straně jedné jde o ustavování militantní struktury vnější naší třídy, struktury přímo vzešlé z pokrokových a levicových frakcí buržoazie, na straně druhé jde o rozvíjení ideologického reformistického korpusu generovaného v samém srdci naší třídy, korpusu, který se opírá o slabiny, limity a iluze jejího boje. To vše se pak vzájemně prolíná v dialektickém pohybu sem a tam.

V Řecku tedy nejde o nic až tak odlišného od toho, čeho v posledních letech dosáhla velmi „radikální“ Strana pracujících Brazílie (pod vedením reformisty Luly da Silva a po něm ex-guerilové „bojovnice“ Dilmy Rousef-

fové) v útoku na životní podmínky proletariátu, což mimochodem vyvolalo vzpouru proti úsporným opatřením a bídě v červnu 2013.

Historicky nás levice a krajní levice kapitálu už mnohokrát zvykly na to, že nás „zradí“ (ačkoli zrazení se tu mohou cítit pouze ti naivkové, kteří v otázce řešení zásadních problémů, s nimiž se naše třída a tudíž celé lidstvo potýká, sází na jakoukoli buržoazní alternativu)... Už v roce 1871 během velkého proletářského hnutí známého jako „Pařížská komuna“ se levice a krajní levice postavily do jeho čela, aby ustavily vládu, která nikdy nepřijala jakékoli revoluční opatření – nikdy se nepostavila buržoazním silám Versailleských, ani nikdy nerozšířila bojové úsilí proletariátu na mezinárodní úroveň. Všechna nařízení „vlády Pařížské komuny“ vedla pouze k jedinému: k (vojenskému i programatickému) odzbrojení naší třídy tváří v tvář našemu historickému nepříteli, který tak mohl, poté, co byl na krátkou dobu poražen, přeskupit své síly...

Vrátíme-li se do roku 1914, můžeme konstatovat naprosto stejný fenomén – levičáci, kteří se otevřeně vyslovovali proti válce, zakrátko obrátili kabáty. Třeba francouzský „socialistický revolucionář“ Gustav Hervé, který původně do novin Sociální válka (*La Guerre Sociale*) napsal, že „národní vlajku je třeba zapíchnout do hromady hnoje“, se rychle znovu připojil k obraně „vlasti v nebezpečí“... Stejně tak se anarchosyndikalistická francouzská CGT po letech antimilitaristické propagandy zařadila do řad přívrženců války a svaté jednoty a umožnila tak všeobecnou mobilizaci (či přinejmenším usnadnila její hladký průběh)...

V roce 1917, když se nad všemi frontami kapitalistických jatek vznášela hrozba vzpoury, postavila se bolševická strana do čela hnutí, které odmítalo válku, aby jej mohla snadněji zavést do slepé uličky „radikální“ změny vlády. Poté, co svrhla tisíciletou vládu cara, účastnila se nakonec rekonstrukce ruského kapitalistického státu, silně poškozeného bojem naší třídy, což nakonec vyústilo ve stalinismus a jeho „socialismus v jedné zemi“...

V Německu je významná frakce sociální demokracie (SPD), poté, co několik let otevřeně kolaborovala s generálním štábem imperiální armády, mobilizovala na frontě a podněcovala účast průmyslových dělníků na válečném úsilí, v roce 1918 přímo povolána k moci (a tedy do vlády) a militanti levice se bezprostředně podílí na potlačení proletářského boje, když pod záštitou „dělníka“ a „socialistického poslance“ Noskeho vytvořili jednotky Freikorps.

A konečně, abychom ukončili tento (v žádném případě vyčerpávající) seznam, zmiňme ještě fakt, že v roce 1936 zvítězila Lidová fronta ve španělských volbách díky „kritické podpoře“ a pomocí hlasů militantů CNT. Stejná Lidová fronta, která rozvinula politiku republikánského „antifašismu“, který se v praxi a za vydatné pomoci „soudruhů ministrů“ z CNT-FAI postavila proti proletářskému povstání za sociální revoluci. Revoluce

byla zase jednou obětována na oltář obrany buržoazního tábora, který byl považován za „menší zlo“!!!

Výčet hrůz, kterými naše třída prošla během toho, co byly její boje odvraceny od své radikální perspektivy, během toho, co se pracovalo na prohlubování jejich slabin, by vydal na desítky stran. Jak jsme viděli, levice a krajní levice (lhostejno, které frakce) vždycky byly, jsou a budou rozhodujícími elementy ve strukturaci a udržování kapitalistické diktatury. Proletariát je historicky nucen a určen k tomu, aby s nimi bojoval úplně stejně jako s jinými frakcemi buržoazie, pokud chce jednou provždy skoncovat s bídou, vykořisťováním a válkami...

Vraťme se však ještě na chvíli k současným událostem a ke způsobu, jakým současní levicoví správci naší mizérie chtějí problém vyřešit... Všem, kteří kritizovali (a právem) referendum organizované Tsiprasovou vládou, unikla hlavní pointa: jejich kritika se nedostala dál, než k věčným nářkům nad tím, že „ano“ by znamenalo tvrdá úsporná opatření a „ne“ méně tvrdá úsporná opatření. Ve skutečnosti nám vývoj událostí ukázal (jak taky jinak), že „ne“ nikdy neznamenalo (jako ve všech volbách) nic jiného, než dát vládě volnou ruku v realizaci ještě tvrdších úsporných opatření, než jaká původně vyžadovaly evropské instituce a jejich kapitalističtí gangsteři. Jeden by musel být „užitečným idiotem“ prvního řádu, aby mohl věřit, že volební show či referendum jsou něčím jiným, než fraškou, v níž jsou proletáři za voly. Krajní levice kapitálu nás historicky zvykla tomu, že uplatňuje levicovou politiku, která je pouhým více či méně „radikálním“ (podle okolností a momentálních potřeb) nátěrem fasády, novým odstínem stejné kapitalistické diktatury natřené na rudo. V případě Řecka však najdeme jednu „originalitu“ – levicovou stranu a vládu, která do posledního písmene uplatňuje plán strukturálních změn a úsporných opatření vytvořený těmi, jež je zvykem nazývat centry liberální politiky kapitalismu. Bez ohledu na rozdíly ve formě či v tom, jak tu či onu podobu obhajují její stoupenci, nakonec tohle všechno tvoří nedílnou součást samotné logiky kapitalistického systému. Nebo, lépe řečeno, není to Syriza, která je aktérem historie, ale je to historie kapitalismu, která v Syrize našla aktéra, který dostojí úkolu zaútočit na proletariát a jeho prostředky k existenci i k boji.

Zásadní otázkou v „řecké krizi“ totiž není „dluh“ – v případě Řecka jde o „pouhých“ 324 miliard Euro (z nichž tři čtvrtiny jsou splatné během několika dalších let), zatímco, pro srovnání, třeba Francie dluží 2089 miliard, Itálie 2149 miliard a celá Eurozóna 9293 miliard, nemluvě o nejzadluženějším státu planety, USA, který dluží obrovských 18152 miliard dolarů!!! Kapitalismus viditelně potřebuje vytvářet dluh, opíraje se stále víc o produkci fiktivního kapitálu a ještě nevyrobené hodnoty, která pravděpodobně nebude nikdy realizována... Ne, to, oč jde v Řecku je vyzkoušet a uvést do praxe program zkrácení proletariátu, a to nejen v Řecku, ale také v dalších oblastech Evropy, všude tam, kde kapitál potřebuje zasáhnout s ještě větší silou a disciplinovat nadpočetnou pracovní sílu, rozdělit proletáře do různých kategorií – na bílé a „snědé“, místní a migranty, poctivé občany pracanty, kteří bez řeči přijmou úsporná opatření a ty, kteří zvedají hlavu, ukazují zuby a organizují se, bojují... V tomto smyslu je Řecko skutečná sociální laboratoř buržoazie a její služby krajní levici!!!

Proletáři ve všech zeměpisných šířkách jsou odsouzeni k tomu dostávat do držky...

Pokud si zdisciplinovaný a pacifikovaný proletariát v Evropě a Severní Americe napájený státní kampaní občanského teroru myslí, že svému osudu ujde bez boje, lze si do kapsy jako nikdy předtím...

Musíme skoncovat se všemi iluzemi o cirkusu parlamentarismu a hrátkách politických stran, ale také o odborech, které nedělají nic jiného, než že zachraňují sociální smír a vyjednávají prodej naší pracovní síly nejvyšší nabídce.

Nedělejme si falešné naděje ani o nových „alternativách“, které by měly garantovat „čistotu“ našich bojů proti reziduí buržoazní politiky: o samosprávě (tedy spravování naší vlastní bídy), o „lidových shromážděních“, která jsou otevřená každému a kde se může kdokoli svobodně vyjádřit (včetně stávkokazů, umírněných a poctivých občanů...), o výrobních družstvech, která nikdy nemohou odstranit podstatu kapitálu...

V deklaraci z 1. července jistě „Antiautoritářské hnutí“ ze Soluně naprosto vážně prohlašuje: „*Nepotřebujeme měnu, která by byla součástí národní obrody a nemůžeme samozřejmě podporovat ani měnu, která je součástí vměšování financí do všech aspektů našich životů. Máme spíše na mysli peníze v jejich normálním rozměru, tj. jako nástroj směny, jehož hlavní funkcí je sloužit společenským potřebám a službám.*“ Ať žije bída levičáctví a jeho nepochopení podstaty kapitalismu!

Mluvíme tu zkrátka o této módní demokratické směsici, která nikdy nepředstavovala garanci pro rozvoj našeho boje a prohloubení rozchodu se společností kapitálu a jejími vášnivými obhájci.

Soudruzí, tváří v tvář bídě a zase bídě, úsporným opatřením, represím a válkám, tváří v tvář ničení životního prostředí na naší planetě, tváří v tvář kapitalistické katastrofě stvořené společenským vztahem, kterému na lidstvu nijak nesejde, není jiná možnost než revoluční boj na život a na smrt, boj za zničení toho, co nás ničí...

Jsou jen dvě alternativy: komunismus, nebo konec lidstva!!! Mezi těmito dvěma možnostmi není nic!!!

★ Třídní válka – Červenec 2015 ★

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na:
autistici.org/tridnivalka

Všichni jsme chuligáni, všichni jsme lůza!
Zničme tuto kapitalistickou společnost bídy!

TŘÍDNÍ VÁLKA
Březen/Duben 2014

VÁLEČNÉ PŘÍPRAVY RUSKA A UKRAJINY

SHOW NEBO REALITA?

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobilny a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velké majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídě buržoazii, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jiní vyrobili stejnou prací lidí, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme naklást zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojná krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechno majetek, který buržoazie kontroluje, vlastní a prodává. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabilí v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizovaní občané, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizovaný prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus

s „lidskou tvář“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce. Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlatku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlatku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujícího, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlastní a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrtném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu spojením proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské pospolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabiny uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilnému povstání a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám. Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výrob, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou pospolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepříznivého poměru sil nepočtené a bezvýznamné, a neuvědomělejších a neorganizovaných složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směrování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.